

E I R A

Satanistički Vodič za Magiku Budućnosti

Christos Beest, ONA

Predgovor

Ovo djelo je sastavljeno od skorijih tekstova člana Reda Devet Uglova. Služi kao putokaz ka budućnosti - Magike i Zapadne evolucije.

Autor je veoma svjestan da pisana djela poput ovoga jesu samo sijenke onoga, što u sadašnjem trenutku ne može biti adekvatno izraženo. Ali ipak, putem ovih tekstova stvarni motivi Satanista u svijetu mogu početi da se obrađuju.

Možda će neki drugi bezimni uvid biti uprisutnjen, i još jedan neksion će početi polako da se otvara.

ONA Venn Zajednica, Shropshire 1998eh

Eira: Satanistički Vodič za Magiku Budućnosti

Uvod: U Carstvu Bogova

Sama suština Satanizma jeste to da mi možemo postati bogovi: da mi možemo biti ona buduća bića koja će biti poštovana, ne samo od strane naše vrste, već i od strane drugih oblika života na drugim mjestima u kosmosu. Koristeći samo našu Volju, možemo biti nepobjedivi, kojima je suđeno da isklešu put do sledećeg eona. Kroz velika djela možemo biti kreatori istorije.

Sve ono što je vodilo do ove tačke u vremenu može biti nadmašeno, redefinisano i ponovo izraženo. Svi bogovi, sve velike figure kroz našu istoriju koje su stvarale bogove, mogu biti poboljšani.

Možemo posjedovati jednu istinsku tajnu čuvanu od strane naših prošlih bogova: da su ti bogovi samo blijeda imitacija bića koja mi možemo postati. Ova tajna je gral koji je uspavan u duši Zapadne Rase, i kojeg mnoge okultne forme nisu uspjele da probude.

Svi bogovi prošlosti koji pripadaju raznim Zapadnim Tradicijama se mogu položiti kao zastarjeli u odnosu na sile koje sam Satanizam oslobađa. Ovo su sile kosmičke evolucije, koje uzimaju oblik Aeonskog Magičara. Kosmos sada traži da se oslobodi od umornih starih bogova naše prošlosti, i gladan je novih izraza, rađanja novih formi koje će započeti sledeći ciklus istorije.

Blijede stari, za Zemlju vezani simboli, praveći mjesta za one iz akauzalnih dimenzija; one numinozne forme koje uprisutnjuju sada Galaktičku budućnost koja čeka. Uzdižu se pojanja zvijezda, ceremonije bez riječi, živi neksioni koji su svjetovima daleko od okultnog, od starog kraljevstva hramova, krugova i iščitavanja runa.

Satanista nema potrebu za proučavanjem ili oživiljavanjem prošlosti i upuštanjem u ono što je odavno vaspostavljeno: on je ta prošlost, sadašnjost i budućnost. I svaki novi akt volje je još jedan novi izraz suštine, još jedna redefinicija kosmičkog smisla – još jedno otkrivanje potencijala života u svakom od nas.

Još jedno podsjećanje na to da pojedinci posjeduju izbor da djeluju ili ne djeluju zarad višeg evolutivnog cilja: da je svaka akcija bitna, da može promijeniti nešto...

Ne moramo jednostavno konzimirati slavna djela prošlosti ili im odavati počast; da se ponašamo kao da vjerujemo da je sama istorija sada prestala, ili je shvaćena kao buduće kraljevstvo nekoliko zvanično postavljenih. Ova nekolicina zvanično postavljenih su kao stari bogovi prošlosti: oni postoje kako bi mi pojedinci, kroz suprostavljanje otkrili naš sopstveni potencijal – potencijal koji je samo jedan potencijal: onaj samog kosmosa.

Stoga, Satanista ne prati bogove. Šta je onda sa Satanom, tim uveliko pogrešno shvaćenim simbolom? Satana nije vezan za kulturalne faze, i svojim likom ne predstavlja nekada veliko društvo. Umjesto toga, Satana je bezvremeni tok kosmosa koji traži postojanje. Satana je sam gral, ta tajna čuvana od strane neadekvatnih bogova naše prošlosti.

Satana je sama suština stremljenja da se postane bogom – Satana je unutrašnja arogancija koja nam omogućava da ostavimo za sobom arhaične bogove i da pronađemo hrabrost da budemo novi bogovi. Satana je ono kako živimo, kako umiremo i kakvi ćemo biti nakon kauzalnog života.

Satana je riječ koja, kad se prizove uprisutnjuje samu suštinu našeg stremljenja i prkosa. Kao živo Biće Satana žudi za novim životom, novim izrazom i stalnim nadilaženjem svakog sjenovitog arhetipa kreiranog da Ga predstavi. Kao živa bića, kada živimo kako treba, mi smo Satana – jednako kao individue i kao kolektiv, kao nova vrsta Čovjeka koja tek treba da nastane.

Prestanimo da puzimo ka starim arhetipovima, prestanimo da pravimo fan-klubove Starima, i odbacimo sujevjerje i akademsko teoretisanje koji su tako dragocjeni i tako beskorisni. Posjedujemo kreativni genij koji može pokrenuti nove forme koje će potresati Zemlju i aroganciju da se ponašamo kao otjelotvorenje budućnosti koja, u suštini, jesmo. Budućnost implicira uzdizanje na gore, daleko od vremena u kojem živimo a koje je i dalje blizu srednjem vijeku, i u ovom postajanju evolucije ne moramo tražiti odgovore bilo gdje osim u nama samima.

Bogovi budućnosti nose naša imena...

I: Zabranjena Alhemija

Jedan od dugoročnih ciljeva Mračne Tradicije jeste da u svijest *većine* unese realnost Sile koja je **Satana**. Ovo ponovno otkrivanje će rezultirati evolutivnim uzdizanjem znanim kao „Novi Aeon“.

Magički Red, kao što je ONA, samo je jedna od nekoliko formi kroz koje je Satana uprisutnjen – i uprisutnjen na najčistiji od svih načina, bez prepreka u vidu moralnih strahova. U neku ruku, svi istinski sinisterni redovi su invokacija Satane: oni u sebi sadrže magički ritual, sa tim da svaki član razumije uslove koji se zahtjevaju ako se želi da se dostignu dugoročni ciljevi ovog rituala. Ovaj magički ritual, budući da je zasnovan na nekompromisnim principima Prirode, sadrži u sebi spontane ili neznane faktore koji prkose nametanju apstraktne dogme. Kroz ovaj magički ritual jedinstvenoj kreativnosti, jedinstvenosti Bića, koju posjeduje svaki Adept, dozvoljeno je da se razvija.

Ali Tradicionalni Satanisti takođe shvataju tu jedinstvenost Bića kao Volju samog Kosmosa, tako da su određeni tipovi individualne kreativnosti Život manifestovan na svom putu Evolucije – to jeste, da tako kažemo, ezoterično rečeno, određeni tipovi kreativnosti uprisutnjuju akauzalno. Praktično, kreativnost/ magika koja je oličenje

Adeptstva je hranjena i izražavana od strane individualnog prkosa – jedinstvenosti Bića koje je Satana.

Zbog toga što istinska djela magike uprisutnjuju akauzalno, za vezu magike sa „svijetom“ može se reći da je „holistička“: odnos gdje različitost i raznolikost Prirode i „formi“ postoje da omoguće duhu (ili Biću) Kosmosa da napreduje i evoluiraju – ultimativno, nema ničega što postoji eksterno u odnosu na ovaj neprekidni tok Promjene; ništa na šta se može uticati ili biti promjenjeno u *izolaciji*. Istinski Adept razumije ovo i počinje da ga otjelotvoruje u svom individualnom životu, ovaj najprirodniji od svih esoteričnih puteva: put empatije. Kao što bi i svi istinski sinisterni magičari s nestrpljenjem naglasili, ovakvo shvatanje trenutno postoji u suprotnosti sa konvencionalnim ezotericizmom. Dobar primjer je kabalistički pristup (bolesno uticajan danas kao i uvijek) koji upliće magičara – ili preciznije „čarobnjaka“ – u odnos prema silama Prirode kao odvojenim, često divljim materijalima kojima treba dominirati i manipulirati zarad ličnih ciljeva.

Visoko razvijen ezoterični Red ne bi bio karakterisan ovim „grimoarskim“ pristupom, budući da takvom pristupu nedostaje vezujuća svrha, velika i jasna vizija koja bi omogućila članovima da prevaziđu ono što je lično i postanu organska cjelina istinskog magičkog Reda – Reda koji je život Kosmosa manifestovan u svijesnom putu, prikladan određenom trenutku u kauzalnom vremenu. Bogatstvo ovog potonjeg tipa magičkog Reda bi bilo jedan od rezultata manifestovanog Novog Aeona.

Drugačije izraženo, ono što se može opisati kao konvencionalni okultizam je pod uticajem apstraktnih teorija koje su iznad observacije i intuicije, dok se istinski Zapadni Put – čitaj „Septenarski Sistem“, Tradicionalni Satanizam i tako dalje – bavi onim što zaista postoji izvan ograničenih ličnih formi. U stvarnoj magici postoji početni pokušaj da se oponaša tok prirodnih sila, dok se ne dostigne integracija i sa njom, Voljna Promjena velikih razmjera – to jeste, svijesna eonska evolucija. Putem ovog procesa magike – koji je još uvijek provans nekoliko odabranih (Satanista naravno!) – Kosmos može napredovati do sledećeg nivoa svog postojanja: živjeti svijesno kroz njegove manifestacije; evoluirati u postojanju od djetinjstva do odraslog doba. Ovo je tajna Velikog Djela.

Ovaj put istinske magike ne uključuje, ipak robovsko praćenje neke „kosmičke doktrine“/ ovlašćenja, ili bilo kakve slične dogme. On uključuje individuu koja oslobađa sebe od svih uticaja sa ciljem da živi, ili postane, realnost samih sila Života. Stoga je svrha Sedmostruke Staze: da vodi svoje Inicijante ka sticanju samo-uvida, gdje „lično“ postoji kao metod pomoću kojeg se Kosmos izražava, a ne kao prepreka – kroz projekcije – shvatanju Života kao jedinstvene cjeline. Realnost uvijek može biti jedino doživljena iznova od strane svakog Inicijanta, s obzirom na to da je ovakvo razumjevanje Života je *način Postojanja*, i jedino može, još uvijek, biti djelimično opisana apstraktnim metodama. Stoga svaki novi Satanista – i istinski Satanistički red – je nova manifestacije žive suštine: iz ovoga proističe Evolucija.

II: Arhetipovi i Satanska Esencija

Magički red kao što je ONA nije motivisan trendovima savremene misli, i ako

povremeno može manipulirati „modu“ da isprovocira određeni ishod. Sve forme – od magičkih sistema, preko „Umjetnosti“, do revolucionarnih političkih organizacija (itd.) – imaju ograničen životni vijek, ali kriterijum prema kojem sadašnji okultisti često sude o formama kao „korisnim“ ili „zastarjelim“ je uglavnom uslovljen savremenim trendovima, *statusom quo*.

Jedan tip suštinske forme o kojem se tako sudi je *arhetip*. Kao što je diskutovano u MSS Reda koji se odnosi na Aeoniku, životni vijek arhetipa nije vezan za „linearno vrijeme“, ili na njega na bilo koji način utiču prolazni trendovi društva. U krajnjem slučaju, arhetipovi umiru kada civilizacija za koju su vezani izumre – kada se novi aeon manifestuje. Stoga, oni su potčinjeni aeonskim/„alhemijskim“ modelima vremena, prije nego apstraktnoj formi u skladu sa kojom se trudimo da živimo svoje lične živote, s obzirom na to da je „vrijeme“ jednostavno mjera promjene Kosmičke materije i energije. Ovaj aeonski model vremena takođe može biti opisan kao *Racionalni*.

Ali čak i na samom vrhuncu novog aeona, arhetip može izroditi potomstvo – ili prije, on može nastaviti da se mijenja u skladu sa svojom prirodom i određenim modelom vremena. Ovo se dešava kada se etosi jednog aeona nastavljaju i evoluiraju u sledeći, kao što će se, nadamo se, desiti tokom tranzicije iz ovog sadašnjeg Zapadnog Aeona u sledeći „Galaktički“.

Da bi se stvarno razumjele takve stvari kao što su arhetipovi, čovjek mora zadobiti, kroz sopstveni trud, već pomenuto oslobođenje od svih trenutnih uticaja – i od onih uticaja koji leže van privremenih formi. Većina koji ne prate Sedmostruku Stazu neće dostići ove nivoe izvan „individuacije“ zbog toga što je sadašnji koncept „slobodnog mišljenja“ ili okultnog razumjevanja pod diktatom uticaja koji konstruišu sadašnje društvo/ kulturu. Kada je u pitanju implementiranje praktične, „magičke“ svrhe arhetipova, lično „sviđanje“ ili „ne-sviđanje“ po pitanju neke forme nužno ne čini tu formu validnom ili ne-validnom, i ne bi trebalo da posluži kao temelj za formiranje razumnog suda o onome šta jeste, ili šta nije od aeonskog značaja (ovo je posebno istinito u slučaju „politike“...).

Generalno, arhetipovi vrše svoj uticaj na nesvjesno, sa uglavnom indirektnim rezultatima. Ipak, Satana (ili možda tačnije **Satanas**) je numinozan simbol, živa manifestacija akuzalnog vezana za Zemlju. Kao takav Satana je ta osvješćena sila i kapija kroz koju mi kao razumna bića postajemo Volja Kosmosa.

Satana je stoga riječ, „slika“, vibracija, bajalica i djelo same Kosmičke evolucije. „Magika“ Satane i Mračnih Bogova uopšte za nas su ključevi te Evolucije. Kako sadašnje (ili prošle) kulture vide Satanu nije u potpunosti relevantno, i ne bi trebalo biti ozbiljno razmotreno od strane onih koji pokušavaju da donesu sud. Opet, realnost mora biti doživljena. Sinisterna organizacija (i Satanus jeste ovaploćenje Sinisternog) je prožeta tom realnošću i traga za uvećanjem Kosmičkih Talasa svojim djelovanjem u „stvarnom svijetu“.

Stoga, „haos“ trend gledanja na sve kauzalne forme kao puka sredstva ka „okultnom“ dostizanju „nečega“ je pogrešna, jer čisto kauzalni referentni okvir – posebno u terminima „vremena“ – se koristi da bi se sudilo o onome što zapravo posjeduje jednako i kauzalne i akauzalne komponente. Mora se razumjeti da tehnike

i forme nisu tu čisto zbog individualnog doživljavanja/ zadovoljenja, već da te stvari ili izražavaju evolucionni šablon ili mu prkose. U ovome je razumjevanje „akauzalne komponente“ od najvećeg značaja.

Stoga, sve forme u njihovoj kauzalnoj prirodi ne izražavaju ograničeno razumjevanje akauzalnih sila. Dok su neke metode praktična oruđa kojima pojedinac može zadobiti različite magičke nivoe (kao u nekim Ulogama Uvida), druge su ove sile manifestovane u kauzalnom svijetu: to jeste, forma tako stvorena nije nekcion koji će kanalisati ili uprisutniti suštinu – već su sama suština; suština koja evoluira kao što mora evoluirati u kauzalnom vremenu i prostoru. Ovo je tako zbog toga što takve manifestacije posjeduju najveći kapacitet da uprisutne kontinuirani tok Promjene koja je Život (i što je najbitnije, nisu baš uvijek suprostavljene konvencionalnim „okultnim“ očekivanjima: viđene su kao „egzoterične“). To što neke forme mogu izražavati stvari koje su kulturološki viđene kao „pučanske“, primitivne, ili „staro-eonske“ apsolutno je irelevantno u odnosu na njihov kapacitet da prouzrokuju aeonsku Promjenu. Ovakva razboritost zahtjeva Satanske kvalitete uvida, znanja, intuicije i razuma.

Za one jedinstvene individue čija je Sudbina vezana za takvu formu, nema življenja te forme dok se krije „ezoterična realnost“, ezoterična mudrost – okultni aspekt. Nema pametne obmane, nema vješte manipulacije, jer je stvorena forma realnost, ezoterična mudrost koja je učinjena stvarnom i praktičnom. Ovo je domen Vindexa, tog veoma pogrešno shvaćenog otjelotvorenja kreativne Promjene. Vindexu nije potrebno „Okultno“ u konvencionalnom smislu, da bi uprisutnio ili pristupio numinoznim idealima koje on/ ona predstavlja. Takve stvari, u ovom slučaju, samo pomračuju esenciju Promjene, evolucije – kao što često mogu udaljiti osobu od kreativnog numena koji može i koji provocira takvu evoluciju.

Usled prirode ljudske svijesti, mi posjedujemo kapacitet da proširimo i kreiramo simbole i forme (kao što su jezik, ili jednostavnije zvuk) koji mogu opisati samu suštinu. Ne moraju svi apstraktni simboli (bili oni matematički, magički ili neki drugi) inherentno i neizbježno zamagljivati suštinu; niti je to njihova priroda – ili priroda bilo koje forme kada je to u pitanju – da predstavljaju akauzalno kroz čisto intelektualne procedure. Moramo da razumijemo i integrišemo se sa postojećim numinoznim simbolima kako bi stvarali potpuno nove forme – ova početna konfrontacija i zatim sinteza „opozita“ (kada govorimo o psihi) omogućava neophodnu organsku (i latentnu) vezu koja se razvija između ljudskog života i simbola i drugih formi.

III: Sinteza

Većina je i dalje pod uticajem arhetipskih sila, konvencionalno opisanih kao „svijetlo“ i „tama“. To što postoji realnost iznad takvih opozita ne znači da ti opoziti, za većinu, ne postoje. Oni postoje i ispoljavaju svoj uticaj dok se sa njima ne suoči i ne prevaziđu se. Magički Red ovo razumije i stoga teži da svoje sljedbenike vodi ka carstvima „izvan opozita“ kroz odgovarajuća iskušenja/ rituale Stepena – to jeste, pomoću vatri *iskustva*. To što neki (i njih je tek nekoliko) mogu dostići ovo prevazilaženje ne znači da ti arhetipovi prestaju da postoje za druge, ili da su carstva izvan opozita više „stvarna“. Svako carstvo, ona od Inicijanta do Magusa, izražavaju

realnost u procesu Evolucije, i ne mogu biti tačno shvaćena kroz linearne termine. U jednom praktičnom smislu, može se reći za ono što je „dobro“ i što je „zlo“ da postoje, s obzirom na to da su ovo koncepti, u ovom trenutku u vremenu, kroz koje društvo vidi svijet – koji i dalje vrše uticaj na većinu. To što se definicija moralnih apsoluta može mjenjati tokom vjekova samo po sebi ne mjenja suštinu kroz koju vrše uticaj na procese ljudskog življenja.

Ova razdvojenost još uvijek postoji jer je to priroda naše vrste trenutno, kao što je bila i vjekovima, uprkos mnogim spoljnim promjenama koje su se desile, i uprkos intelektualnim razmišljanjima kako filozofa tako i okultista. Teško da će ovo početi da se mjenja i prevazilazi svoj primarni nivo prije pojave sledećeg eona – nekih 400 godina od sad. Stoga, ritual kao što je istinska **Crna Misa** još uvijek posjeduje stvarnu magičku svrhu za pojedince na određenom nivou njihovog razvoja, kao i onu u smislu doprinosa neophodnim, širim eonskim promjenama. Takav ritual pristupa Nazarenskim/ Magijanskim energijama i preusmjerava ih na sinisteran način – i, kao što je bilo rečeno na drugim mjestima u ONA MSS, Satanista ne vjeruje u realnost „Boga“, ili „božanstvenost“ Nazarećanina, već samo u to da drugi tako vjeruju. Stoga, i dalje postoji velika bitnost u promovisanju i praktikovanju sistema istinske „Crne“ magike koja ima za cilj da se suprostavi radu onih koji promovišu i praktikuju „Bijelu“ magiku: govoreći u terminima Zapadnjačke psihe, *kosmička bitka* i dalje mora da se odigrava ako se želi dostići sinteza civilizacije kao cjeline. U ezoteričnom smislu možemo reći da naša civilizacija još nije evoluirala do stepena Adeptstva. Cilj Sinisternog Inicijanta je da potpomogne ovu sintezu, a metodi kojima će postići ovo za većinu će se razlikovati u mnogim tačkama od onih koji su omogućili ovo dostignuće njima kao *pojedincima*.

U realnosti, oba ezoterična Reda, Crni i Bijeli zaista postoje, ali forma koja je sad konvencionalno shvaćena kao „zla“ je ustvari put koji će omogućiti da se neophodna tranzicija desi, i tako sprečiti stagnaciju i truljenje koje će biti rezultat trijumfa Magijanskih sila (kao što su predstavljene od strane „Bijelog“ Reda). U najdubljem mogućem smislu, Sinisterna Staza je ta koja baštini i čuva ono što je istinski *božansko* i što obogaćuje život...

U ovoj veoma stvarnoj Kosmičkoj bici, Satana se ne pojavljuje kao neki Judeo-Nazarenski instrument za opresiju „Folka“, već kao numinozni simbol naše civilizacije, svega onoga što prkosi kontra-evolucijonim silama Magijana. Ono što je rjetko otkriveno jeste to da su takve kontra-evolucione sile dio procesa Kosmičke Promjene, dio Virda Zapadne civilizacije. Jer bez takvih opozita nema istinske evolucije, nema Trijumfa Volje – i nema *Života*. Tako da suprostavljanje takvim kontra-evolucionim silama pozitivno potpomaže eonsku evoluciju i donosi integraciju sa Prirodom tako često traženu od strane onih koji slijede Okultni put.

Mnogo puta je bilo rečeno kako je „opozicija“ i identifikovanje neprijateljskih sila (ponekad pogrešno opisanih kao „žrtvenih jaraca“) je sada kontra-evolutivno i nekako „staro eonski“. Ovo je tragično zaboravljanje onoga šta smo mi kao Zapadna – ili Arijevska – Rasa, i što ćemo uvijek biti: *lovci i ratnici*. I kroz opoziciju u koju se upuštamo kroz vrlinu onoga što jesmo, mi smo sposobni da se borimo i stoga evoluiramo. Ako su naši instikti još uvijek zdravi i netaknuti, znaćemo sile koje rade protiv nas i, uzročno, kako da se borimo protiv njih u odbrani Časti našeg Virda.

Kao praktikanti magike, mi moramo posjedovati razumjevanje da bi dozvolili tim numinoznim simbolima koji uprisutnjuju – ili „upravljaju“ – vird eona za koji smo vezani, da neometano evoluiraju u skladu sa njihovim sopstvenim modelom vremena; da tečemo sa, i svjesno postanemo ove sile, prije nego da potpomažemo kontra-evolucione moći dopuštajući ograničenim ličnim idejama i projekcijama da dominiraju.

Pravi praktikanti Aeonske magike ne projektuju svoja sopstvena shvatanja na društvo svog vremena, kao što kroz svoju praksu ne streme tome da uzdignu razumjevanje svojih savremenika kroz hotimični samo-izraz. Promjene u kolektivnoj psihi će zahtjevati mnogo više vremena od jednog životnog vijeka, i zapravo će se uvećavati u talasima kroz Aeone. Stoga, istinski praktikant Aeonske magike radi sa sirovim materijalima i mogućnostima koje karakterišu društvo njihovog vremena: ne rade izvan praktičnih okvira. I kroz ovo, što je vrlo važno, Aeonski magičar nije pod uticajem samo želje da bude svjedok plodova svog razumjevanja u svom ličnom životnom vijeku; oni planiraju za predstojeće vijekove, i otjelotvoruju u svom Biću sporost evolucije, Mudrost Vjekova...

IV: EIRA

Za okultistu, velika kletva njegovih nastojanja leži u prenaglašenom kapacitetu da misli previše: da previše intelektualizuje, da analizira – da se trudi da previše spremno izražava praktične istine putem akademskih članaka i slično. Idealno, u ovoj fazi ezoteričnog razvoja, postepeno udaljavanje od intelektualnog pristupa bi trebalo da se javlja, zajedno sa prihvatanjem neophodnosti da se budućnost oblikuje kroz praktična djela. Vrijeme traganja za ostvarivanjem uticaja putem pisane akademske riječi bi trebalo da blijedi, da bude umjesto toga zamjenjeno razumjevanjem da će takvo traganje imati neku značajnu ulogu jedino ako je ispraćeno praktičnom realizacijom sledećih ezoteričnih faza – to jeste, kada postoji mudrost da se destiluje kroz nova djela.

Na ovoj tački treba da postoji glad da se iskusi, da se bude pionir – da se suština ponovo izrazi. Obilje okultnih spisa i časopisa, i isticanje organizacija bi trebalo biti viđeno od strane modernog, neustrašivog okultiste sa dosadom i prezirom. Trebala bi biti uprisutnjena, među modernim okultistima ta nezasita želja da se govori i stvara iz direktnog iskustva; da se redifinišu, kroz izvanredno iskustvo one stvari koje su postale prihvaćene istine i prašnjavo, mistično naslijeđe: da se živi herojskim životom, prije nego da se ulazi u dosadne debate o strategiji, taktici i istoriji.

Gore opisani, suštinski Satanski stav, je i dalje rjetkost. U praćenju savremenih trendova, moderni okultisti se ponašaju više kao kvantni naučnici – dopuštajući intelektu da dominira na prvom mjestu, tražeći odgovore kroz analizu prije nego je nešto jedinstveno kušano i doživljeno. Zabrinjavajući trend se otkriva u povremenim uvodima članaka sa: „Posmatrali smo/ vidjeli smo kod drugih...“, i zatim idu odatle do izvođenja sudova bez potrebe da *iskuse* to što su ti drugi iskusili. Ovo je posebno – i uznemirujuće – istinito kada su u pitanju razni pristupi Aeonici. Zabrinjavajući aspekt ovoga je taj, da najdublje magičke tehnike postaju forum za akademske debate, analize i promovisanje ličnog mišljenja pod maskom Uvida.

Aeonska Magika – tok civilizacija- je potpuno organski proces. Ne može biti potčinjen akademskim i ličnim projekcijama, jer to je njegovo mjenjanje u nešto potpuno drugo. Kao što se uvijek naglašava, proces zahtjeva da individue izgube ono što je lično kroz potpuno utapanje u praktične aeonske forme. Zsigurno da postoji suptilno vođenje, ponekad suptilno mjenjanje ovih formi; ali isto tako postoji, veoma značajno, predavanje ovim aspektima koji se ne mogu kontrolisati, koji teku kako teku uprkos individualnom uticaju. Najbliža analogija ovom procesu leži u letu galeba, dok se vozi na vjetru, prilagođavajući se iznenadnoj oluji; leti po mirnom vremenu, ali slijedi pravac jakih vjetrova koji mogu diktirati novi kurs. Neophodna je ogromna vještina, i razvoj savršene ravnoteže između onoga čemu se lično teži i onoga što se realizuje od strane većeg toka samog Života.

Zbog ovoga, Aeonika zahtjeva da individua ohrabruje nepoznato, i da iskuje nešto jedinstveno iz onoga što ne može biti prikovano, novo doživljavanje konstantnog, postajanje Kosmosa koje izaziva strahopoštovanje. Mi posjedujemo praktična oruđa da uradimo ovo putem različitih formi, o kojima se diskutovalo mnogo puta, koje trenutno postoje u svijetu. I svaka nova osoba koja zaista živi ove forme, koja postane potpuno utopljena tako da su oni efektivno te forme, dovodi do cvjetanja nešto što u potpunosti prkosi akademskim debatama i analizama: nešto *nov*, nešto *živo* – oluju koja će promijeniti tok naših života.

Okultisti bi trebali da imaju uvid da prepoznaju tu tačku izvan koje debate i kritičke analize prestaju da budu produktivne za *sve pojedince, svih pripadnosti*. Ovo je posebno istinito u odnosu na aeonske forme koje su i dalje u fazi rasta, još uvijek u svojim ranim fazama. Postoji vrijeme kada se organski proces Promjene, kao cjelina mora ostaviti na miru da se sam od sebe razvija, i lični prigovori o tim stvarima se moraju utišati. Okultisti moraju biti svjesni potrebe za stvaranjem uslova u kojima će neophodni procesi teze-antiteze-sinteze, neodvojivi od svih aeonskih formi, moći da cvjetaju. Ovo je spor proces – bolno spor kada se sagledava unutar životnog vijeka jednog individualnog kauzalnog života – i da bi rasla zahtjeva način *Življenja* od strane pojedinca. Pojedinci ne mogu biti vođeni do ovog načina Življenja kroz usvajanje nametnutih mišljenja, kao što ni ezoterične organizacije ne mogu biti izgrađene na takvim mišljenjima.

Opet, ovaj uvid uključuje ostavljanje po strani ličnih motivacija – znanje kad da se djeluje a kad da se kreće u skladu sa većim tokom Života. Koristan primjer forme za koju strategijska, semantička debata sada postaje kontra-produktivna je forma „politike“ – posebno one koja se tiče Rase/ Rasizma. Takve stvari još uvijek nisu shvaćene na najosnovnijem nivou, da ne govorimo o aeonskom, i još uvijek su u povelju da bi bile predmet nadmenog kritikovanja od strane ezoteričnog komentatora.

Imajući ovo u vidu, imperativ je da bar nekoliko individua teži da održi u životu obećanje magike bivajući spremni da promjene svoje živote (uključujući „okultni“ aspekt) sa ciljem da tragaju za tim da postanu oruđe Promjene; spremni da pretrpe greške, „gubljenje obraza“, stvarne opasnosti koje će neminovno slijediti. Od nekoliko ovih pojedinaca koji su živjeli ovako, svi će svjedočiti o dubokoj, skoro neopisivoj *razlici* na koju su naišli živjeći i utapajući se u aeonsku formu, nasuprot uvidu navodno stečenom iz literature i posmatranja tuđih iskustava. Ovo prvo znači biti organski dio *dijalektike Života*, redefinisanje, ponovno proživljavanje *suštine*; ovo

drugo, žrtva i nastavljač ispiranja mozga.

Spoljne forme aeonike mogu uvijek biti kritikovane – ali kritičko posmatranje nije poenta, nije magika. Poenta leži isključivo u, prethodno pomenutoj, dijalektici Života: ako jedini način dostizanja ove integracije znači da individua mora postati na neko vrijeme pravi revolucionarni borac, i rizikovati da provede nešto od tog vremena u zatvoru, onda je to jedini način – to je surov izbor sa kojim se suočavaju oni koji su preuzeli rad na Velikom Djelu. Ipak, za većinu koji se suočavaju sa pravljjenjem ovog snažnog izbora, lična osjećanja i dalje nastavljaju da diktiraju, pomračujući i na kraju ubijajući Volju Kosmosa koja je uprisutnjena u svakom pojedincu. Ovom Voljom ne upravlja lični izbor, već je kao sam vjetar, iznenadna realnost na kojoj se moramo voziti ako želimo dostići krajni cilj. Ovo je jedan od razloga zbog kojeg Tradicionalni Satanisti izbjegavaju sva ona uspostavljena vjerovanja i metode koje donose komfor, sve one stare bogove koji donose familijarnost i oslabljen „identitet“. Pojedinci mogu iskreno vjerovati da takve stvari, i njihove istorije i načini, jesu važni – ali oni zaista nisu. Šta je onda realnost?.. Nažalost, jedina trenutna realnost jeste ta da je život još uvijek previše mek, previše lak za većinu da bi bio poguran naprijed od strane zastrašujućih procesa Kreacije.

V: Budući Aeon

U Sadašnjosti, mi postojimo u društvu okarakterisanom „supermarket“ pristupom izbora i konzumacije, gdje pojedinci više ne stvaraju istoriju, već se osvrću nazad i proučavaju, romantiziraju i iskrivljuju. Carstvo Ezoteričnog nije izuzetak u ovome, i stoga je od vitalnog značaja da mi kao Okultisti, kao kreativni pojedinci, prestanemo da traćimo naše vrijeme udubljavajući se u bajke i legende prošlosti, mrtve kulture – ovo uključuje nordijsku, keltsku, saksonsku, i bilo šta drugo prolazi kao konvencionalno ezoterično interesovanje.

Jer izvlačenje ezoterične inspiracije iz zamagljenih i dalekih djela arhetipa je traćenje magičke prilike koja postoji *sada*, sa ljudima koji postoje *sada* i potencijala koji mogu da otjelotvore u budućnosti. Stvaranje i izvođenje rituala zasnovanih na maglovitim i dalekim pričama uz vatru – ili korišćenje simbolizma prošlog društvenog stila života – jeste kontra-produktivno (u aeonskom smislu) *zadovoljenje*. „Kultura“ je, magički, nebitna. Ono što je bitno jeste civilizacija – ili tačnije rečeno, živa, evoluirajuća sila koja pokreće civilizaciju naprijed, i koja je, sama po sebi, otjelotvorena od strane te civilizacije. U ovome, kreativnost povezana sa kulturom jedino je od važnosti ako uprisutnjuje ovu živu silu koja se kreće.

Kada posjetimo mjesto enigmatskog „istorijskog interesovanja“, kao što su neko staro naselje ili krug od kamenja, nema potrebe da psihički rasplićemo – ili ponovo postaviti – tajne prošle zajednice: mi, koji živimo sad jesmo te tajne, mi smo ta enigma. Moramo jedino da se povežemo sa genijem naše kreativnosti i da tečemo naprijed, ostavljajući spomenike, ruine – mrtve ljuštore – tamo gdje im je mjesto. Ako postoji poruka zaključana unutar nepoznatog kromleha, onda je to ovo.

Ipak, koristiti forme drevnih ili starih arhetipa u svrhu da se nešto uradi u svijetu sa tim arhetipom je druga stvar. Ali ovo implicira ponovno predstavljanje takvog

arhetipa kao heroja nove mitologije – mitologije koja u potpunosti predstavlja trenutnu aeonsku fazu, i sa tim obilježijem onu koja omogućava da se dostigne sledeća faza.

Stoga, nova mitologija bi predstavljala uspostavljen arhetip koji počinjava velika djela plemenitosti (i velika djela užasa), sa prirodom i formom koja će inspirisati i osloboditi „moderne mase“. Magika arhetipa bi trebala živjeti sada, u stvarnom svijetu, prije nego da postoji u nekom eteričnom carstvu prošlosti; prošlosti u kojoj je manifestacija Ljudskog života, po mnogim pitanjima bila veoma drugačija. Ove razlike leže u tome šta jeste i šta nije praktično neophodno da bi se ljudi modernog „Zapadnog“ društva osjećali inspirisano da prevaziđu probleme, samonametnute ili neke druge, njihove svakodnevnne egzistencije.

Djela ovog arhetipa mogu biti reprezentacija onih djela počinjenih od strane heroja modernih dana u stvarnom životu (kao što je Satanista) – ili kreiranje nove legende, za šta praktični temelj tek treba da se pojavi, tako inspirišući pojedince da je ožive u kauzalnom svijetu... Načini i metode ove moćne magičke tehnike su legija.

Ono što se rjetko uzima u obzir, kako od strane „pagana“, tako i od strane okultista, jeste to kako se arhetipovi organski mjenjaju u skladu sa svojim raznim kulturalnim, političkim i istorijskim fazama. Kada je Zapad u pitanju, jedan od naših primarnih arhetipova jeste *Ratnik*. Sve dok mi kao Rasa budemo živjeli, ovaj arhetip nikad neće prestati da bude relevantan: nikada neće umrijeti. Ipak, forma pomoću koje ovaj arhetip vrši svoj uticaj na Folk se uvijek mijenja u skladu sa razvojem onih stvari koje potpomažu rasni opstanak. Ova druga forma razvoja je ono što definiše rad Aeonskog magičara, a ne, kao što je prethodno rečeno, savremeni intelektualni trendovi/ moda.

Thor je, na primjer, nekada bio stvarna, živa individua vezana za Zajednicu Folka, koji je dostigao besmrtnost i „status boga“ čineći velika herojska djela. Ova djela su obezbjedila inspiraciju za taj Folk da praktično oponašaju ta djela – i možda ih čak premaše. Ali, kao što je rečeno i gore, mi kao Folk smo od tada stigli do potpuno različitog seta okolnosti u odnosu na one vezane za određenu fazu nordijske istorije.

Da bi se efektivno pozabavili evolucionim problemima današnjice, treba nam arhetip kojeg možemo realistično i praktično pratiti kroz djela. Ovaj novi arhetip ratnika je, govoreći u istorijskim okvirima, tek nedavno evolvirao i sada živi unutar duše Zapadne Rase. On govori o budućnosti, i dopušta starim bogovima prošlosti da izbljede sa dostojanstvom, po svojoj želji.

I koju novu formu Ratnik sada ima? Prihvatanje i upotreba ovog znanja znači gospodariti stvarnom, praktičnom magikom – okusiti žive plodove kosmosa. Ali na svakom potencijalnom adeptu je da sam stigne do svog otkrića...

VI: Umjetnost Magike Budućnosti

Sušтина Magike Budućnosti je sasvim jednostavna. Ona ne uključuje komplikovane „okultne“ rituale sa crtanjem krugova, primjenjivanje vitlajućih i

potresajućih „riječi moći“ mučno recitovanih od strane „Visokog Sveštenika“. Ne podrazumijeva kađenje unutrašnjeg Hrama pravim mirisima ili proučavanje arhaičnih korespondencija iz strašnih knjiga o mrtvim stvarima.

Ne uključuje grupu individua obučeni u odore koji stoje u krugu i proučavaju neku drevnu tradiciju, ili udaranje bubnjeva u obožavanju neke ljupke nebeske boginje i nekog virilnog rogatog boga. Sav ovaj očigledni spoljni sjaj okultnog je samo prolazan i fundamentalno, nešto što pripada prošlosti. Nije iznenađujuće da je praktikovanje ovakvih stvari u porastu, jer živimo u vremenu kada sve zajedničke tradicije, svaki smisao spiritualnog značenja blijede ili bivaju uništeni.

Ali ne postoje tajne sadržane u prošlosti – nema poruke iz izmaglice vremena koja bi nas vodila naprijed. Kao što je prethodno rečeno, mi koji živimo sada smo poruka za našu buduću evoluciju: sve se to što se desilo kroz aeone vodilo nas je do ove tačke, i uprkos onome što se na prvi pogled vidi, mi kao vrsta znamo više nego što smo ikada znali.

Da bi se kretali ka naprijed, moramo učiniti ovu realnost živom u životu svakog od nas. Moramo imati vjere u naš latentni, evolvirani kreativni genij i imati hrabrosti da odbacimo romantični spoljni sjaj od kojeg, kao vrsta, postajemo zavisni. Galaktička budućnost može biti uprisutnjena kroz našu magiku ako dozvolimo da se to desi. Ovo zahtjeva skok vjere u Ambis – u carstvo Satane.

Sve što nove ceremonije zahtjevaju jeste da se individue, koje posjeduju ovu novu aeonsku vjeru, okupljaju u određeno vrijeme i možda svijetlost lomače koja će funkcionisati kao fokus/ simbol okupljanja. Sve ostalo će stvoriti samo sebe odatle.

Određena vremena za okupljanja – ili festivale- su sledeća: Sredina-kraj Aprila; Rani Novembar; Prolječna Ravnodnevnicica; Sredina-kraj Maja; Ljetnja Solsticija; Rani- srednji Avgust; Jesenja Ravnodnevnicica; Zimska Solsticija; Kasni Januar – kasni Februar.

Ovo su periodi kada su sezonske energije/ kosmičke plime najizraženije. Ove energije, same po sebi nevezane za bilo koju fazu istorije, u magičkom smislu se iznova izražavaju svake godine u skladu sa okolnostima proslavljanja i širih ezoteričnih promjena koje se tada dešavaju. Ako je neophodno tradicionalna forma kao što je ritual Devet Uglova može pružiti osnovu za svaki festival – ali taj ritual je sam po sebi nevezan za slike mrtve i daleke prošlosti (pogledati Crnu Knjigu III). U suštini, „Galaktička“ ili akauzalna magika, koja će uprisutniti Budućnost, je izražena kroz čant i misao, i stoga donosi živu sintezu Bića za kojom traga svaki magički akt.

Ovo je magika koja je uvijek karakterisala značenje istinskog Satanizma: Put Empatije. Praktikovanje festivala izražava svjesnu integraciju sa živim kosmičkim silama, i dostižu vrhunac izraza kada su utkani u život ruralne zajednice.

VII: Kraj

Tokom godina mnogo toga je napisano u vezi koncepta *neksiona*, i dok se osnovno značenje široko razumije – to da je nekcion tačka kroz koju akauzalno ulazi

u kauzalni univerzum (i vice versa) – spoljna forma koju neksion može da ima zahtjeva malo dodatnog pojašnjenja.

Kao prvo, neksion može imati mnoge forme, i može čak biti kombinacija formi. Prema veoma rjetkim uslovima, aeonski neksion može biti individua. Ili to može biti revolucionarna Religijska forma. Ili, kao što je već rečeno, može se sastojati od nekoliko takvih formi koje koegzistiraju u svijetu sa ciljem da se donese aeonska tranzicija.

Kakogod, standardna prestava je uglavnom ta o izolovanom brdu na vjetrometini, koja možda može imati na vrhu neke drevne ruinirane strukture. Ovakvo izolovano mjesto obično traže okultisti kada pokušavaju da otvore kapiju/ neksion. Ovaj pokušaj će najvjerojatnije podrazumijevati redovno izvođenje rituala koji su dizajnirani da uprisutne akauzalno na odabranom mjestu (kao što su ceremonije Devet uglova – pogledati MSS Reda „Thernn“). Stoga, tradicija je započeta pri čemu je rezervoar energije kreiran za buduće Adepte da crpe iz njega i usmjeravaju tu energiju u skladu sa željom. Nekoliko takvih mjesta je uspostavljeno tokom godina na Britanskim Ostrvima, sa jednim posebnim mjestom koje je otvoreno u oblasti Welsh Marches-a prije više od 1000 godina sa ciljem da se inaugurira Zapadni Aeon, kao što je dokumentovano u Mračnoj Tradiciji.

Dakle, neksion koji je povezan sa sadašnjim Zapadnim Aeonom je bio zaista izolovano, istinski ezoterno mjesto. Ipak, on je ovo bio samo zbog prirode vremena u koje je bio kreiran: vremena koje je karakterisala Nazarenska opresija, što je zahtjevalo ezoterični pristup u očuvanju onoga što ponekad nazivamo „Zapadnjački etos“.

Ovo je bilo u kontrastu sa neksionom koji je uprisutnio Hiperborejski Aeon Albiona. Ovaj neksion je postojao u području Stonhendža. Tadašnji neksion nije bio samo sam Stonhendž ili zemlja na kojoj je bio izgrađen, ili narod koji je tu živio i obožavao: bio je kombinacija svih ovih faktora. Neksion Albiona je bio organska cjelina zajednice koje je tu rasla; živi, radni centar gdje su sve niti prirode i čovječanstva bile isprepletane kao jedno. Ono što se može naći danas na tom mjestu je mrtva ljuštura onoga što je nekad bio živi organizam – neksion kroz koji je život značajno evoluirao.

Zbog oslabljene prirode sadašnjeg vremena, neksion povezan sa narednim aeonom koji se trenutno uspostavlja je takođe organska cjelina – zajednica. Ali se ova zajednica u sadašnjem vremenu mora razvijati tajno, jer ako bi bila otvoreno uspostavljena kao „okultni“ poduhvat to bi potkopalo njen spori, prirodni rast, i pretvorilo bi ga u nešto kratkovidno i kratkog životnog vijeka: „projekat“ u pokušaju da iskrivi Volju Prirode u skladu sa setom prihvaćenih „ideja“. To jeste, takav poduhvat bi bio projekat zasnovan, u suštini, na ograničenom razumjevanju onoga što sačinjava „ezoterično“, i stoga bi predstavljao korak unazad, u ono što već umire.

Umjesto toga, zajednica dozvoljava suštini da diktira načine življenja, i ostaje uvijek odvojena od „okultnih“ foruma i trendova sa ciljem da može uprisutniti budućnost pronalazeći novi organski pristup samom Životu. Od ovog sporog, aeonskog razvoje proisteći će nove forme, novi izrazi, nova magika – nepotkopani od strane bilo kakvih predrasuda ili očekivanja, i oslobođeni od sve prošlosti i arhetipova

koji blijede.

Stoga bi sama zajednica postala novi ezoterični put; nova religija – nova država. Kako bi ova sledeća faza bila smisljena i značajna- tj. praktična – neophodan je „skok vjere“: raskidanje sa uspostavljenim, na svim nivoima. Dakle, treba prizvati duh pravog pionirstva, i ne postoji razlog zbog kojeg na kraju ovaj skok vjere ne bi mogao biti ponovljen u svim različitim regionima Zemlje.

Prilikom uspostavljanja ovog neksiona, ciklus koji je započeo u Albinou će morati da se vrati na svoj novi početak. Ovaj je početak u suštini sasvim jednostavan: to je kultivisanje svjesnog razumjevanja akauzalnosti „vremena“, od čega će sve ostalo uslijediti. Samo kroz ove, naizgled skromne ruralne početke može se izroditi rasa koja će se praktično širiti ka zvijezdama, s obzirom na to da se kako Volja tako i forma tehnologije neophodna za ispunjavanje Galaktičke Sudbine mogu jedino razviti organski od revolucionarnih organskih bića i metoda.

Skrivena, spolja „ne-ezoterična“ zajednica će biti ovaj novi početak, i mora se pažljivo uzgajati na takav način da će cvjetati najmanje 1000 godina. Ova nova forma označava zatvaranje svega onoga što spolja sačinjava trenutno doba, i sama po sebi je suština, ne samo vozilo za izražavanje suštine. To je kombinacija kauzalnog i akauzalnog: to je živi neksion – sledeća faza naše evolucije, utemeljena u praksi.

Sve ovo gore opisano je esencija magike.

VII: Addendum

I tako, u ovom i u drugim ONA spisima, praktično značenje Magike je eksplicitno objašnjeno – sve što se sada zahtjeva od sinisternih ezoteričnih Redova i individua jeste Volja da se značenje učini realnošću. Stoga, možemo zaključiti kako bi magički ciljevi istinski sinisternog organizacije trebalo da budu sledeći:

- 1) Da se nastavi sa održavanjem postojeće Tradicije rasijavanjem različitih učenja i metoda (objavljenim u MSS kao što su Codex Saerus, Naos i drugi).
- 2) Da se praktično potpomognu one „egzoterične“ forme koje će donijeti Novi Aeon.
- 3) Da se proširi tradicija kroz stvaranje novih formi sinisternog. Ove bi uključivale Umjetničke (muzika/ slike/ pisanje); „Magičke“ (nove ceremonijalne/ hermetičke forme); i praktične, numinozne načine življenja (kao što je kreiranje ezoteričnih ruralnih zajednica – vidjeti MSS Reda *Thernn*).

U Satanizmu je skriven materijal za moderne narodne priče – za buduće legende; jer za razliku od drugih, Satanista živi životom i umire smrću Heroja. Ovo nije olako izrečena tvrdnja. Sledećih pedeset godina će svjedočiti Ponovno Vraćanje razarajuće kreativne sile koju će svaki pojedinačni život voljom dovesti u postojanje, i to samo kao posljedicu akcija nekoliko ljudi.

I ako će mnogi to odbaciti jer nemaju hrabrosti da probaju, Put Satane ostaje, medju bezbrojnim „putevima“ suština Velikog Djela. *Experto credite.*

I kada je posao završen, Satanista nestaje iz vidokruga – ka sledećem stepenu, ostavljajući divljenje, nevjericu i mnoga pitanja koja se bude. I onda oni koji su

podbacili započinju njihovu kampanju iskrivljenosti i laži. Samo povremeno oni mogu čuti naš smijeh.

C.Beest/ ONA
1998eh

